

عنوان مقاله:

دگردیسی نمادها در شعر معاصر

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش زبان و ادبیات فارسی، دوره 6، شماره 11 (سال: 1387)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

تقی پورنامداریان - استاد پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی

محمدعلی خسروی شکیب - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه لرستان

خلاصه مقاله:

نمادها این قابلیت و توانایی را دارند که در مسیر زمان و تاریخ تغییر کرده، دچار پوست اندازی معنایی شوند. گرایش های نمادین و سمبلیک در حوزه ادبیات معاصر، علاوه بر اوضاع استبدادی و حکومت های دیکتاتوری و احتیاط و ترس از سانسورهای رسانه ای، و دگرگونی سبکی، ماحصل دقت و تلاش برای غنایجوهر هنری- ابهام- و همچنین شرکت دادن خواننده در امر خواندن و آفرینش ادبی، جهت لذت بیشتر است. شاعرانی که از استقلال فکری و توانایی ابتکار بهره مند هستند نمادها را مواظبت کرده، آنها را از ابتذال و روزمره گی و حتی مرگ نجات می دهند. نیما و پیروان نظریه ادبی او با تکیه بر دو واژه «تناسب» و «طبیعی بودن» در به کارگیری نمادها، سعی داشته اند تا نمادهای تکراری، کهنه و مرده شعر کلاسیک را در معنای نو به کار گیرند تا علاوه بر عمق بخشیدن به شعر، نظریه سبکی خود را نیز غنی کنند. تعدادی از نمادها را می توان به دلیل ماهیت و ارزش ذاتیناشی از قدمت یا معنا پذیری بیشتر و همچنین عملکرد موثر در سطح انواع هنر، ابر نماد خواند؛ چرا که قرار گرفتن روی مسیر درست معنایابی اثر ادبی در گرو درک و تلقی درست از این ابرنمادها است. «آب»، «باد»، «شب»، «دیوار»، «آینه» و ... از این گونه هستند که در شعر معاصر فراوان به کار رفته اند. چگونگی دگردیسی معنایی این ابرنمادها در حوزه شعر معاصر سوالی است که در این مقاله بررسی می شود.

کلمات کلیدی:

نقد ادبی، شعر معاصر، دگردیسی، تغییر معناشناختی نماد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/315635>

